



PERIÓDICH INDEPENDENT

de Literatura, Art, Noticias y Anuncis

Destinat principalment á fomentar lo progrés
é interessos de 'l Teatré de Catalunya

Preus de subscripció

En Barcelona. . . 4'00 ptas. trimestre
 Resto Catalunya. 4'50 » »
 Resto d' Espanya 2'00 » »
 Extranger. . . 15'00 » l' any.

DIRECCIÓ

Viladomat, 164, 4.^{rt}, 1.^{ra}

ADMINISTRACIÓ

Tallers, núm. 45, 1.^{er}

Preus de cada número

Número corrent. 10 centims
 Id. atrassat. 15 id.
 Sucursal pèra cartas y avisos:
 en l' Arxiu lirich-dramàtic de don
 J. Gelabert, Unió, 5, 3.^{er}, 2.^{na}.

SECCIÓ OFICIAL

Societat civil Lo TEATRO CATALÀ, (companyia anónima) —*Direcció*.—Havent enviat lo Sr. President de 'l Montepío Català las adicions fetas á 'ls Estatuts d' aqueixa Associació de socorro mútuu, á 'ls efectes de 'l segon article adicional de 'ls mateixos Estatuts, aquesta Direcció ha acordat reunir lo Consell d' Administració de la Societat, á fi de complimentar respecte aquet punt l' acort de la Junta general de 31 de Janer últim.

En conseqüència, 's convoca á 'ls senyors de dit Consell pèra la sessió que tindrà lloch dilluns, dia 8 de l actual, á dos quarts de nou de 'l vespre, en lo 2.^o pis de la casa núm. 10 de 'l carrer de 'l Bonsuccés.

Barcelona, 4 d' abril 1895 —Lo President, BENJAMÍ RIMO.—L' Administrador, JOAN PERELLÓ Y ORTEGA.

La qüestió de LA SURIPANTA

I

¡Quina sort mes singular t'és fà un quant temps don Antón Ferrer y Codina, ab las produccions teatrals que presenta! Desde alguns anys, desde 'ls primers de 'l teatro català contemporani, aquest autor vè alimentant ab profit y aplauso 'l repertori de nostra escena. En totas sas obras s' hi véu un sello especial y propi, fins en las que són inspiradas en obras ajenas: de tal manera, que desde *Las reliquias de una mare* á *La Suripanta*, tant *Lo gat de mar* com *Otger*, aixís *La perla de Badalona* com *Un cop de telas*, lo mateix *Un jefe de la Coronela* que *Las Carolinas*, igual *Magdalena* que *Tenorios*, no sería indispensable que las portadas de 'ls exemplars ni 'ls cartells de las cantonadas diguessin lo nom de l' autor, per' endevinar qué són de D. Antón Ferrer y Codina.

Com Pitarra, com Arnau, com Aulés, com Piu y Soler, com Vilanova, és Ferrer y Codina un autor dramàtic que marca sos dramas y comedias ab son

peculiar estil: com aquells tè recursos, xistes, pensaments, ingeni, talent; pero aqueixas qualitats se diferencian de tal modo de las de 'ls altres escriptors, que no es fácil deixar de trobar un treball original y exclusiu de 'l Sr. Ferrer en la major part de las escenas.

Aixís ho ha reconegut sempre 'l públich y la premsa, y precisament per las situacions y 'ls xistes que sab trobar agradan en extrem las produccions que ha presentat.

Això per sí sol es una sort; mes aqueixa sort se véu en altres. La sort que 'ls altres no tenen, la sort especial, la original de 'l Sr. Ferrer y Codina, és que últimament han posat fins a 'ls núvols sas comedias aquells que, buscantlos hi 'l pecat *original*, han volgut llevarli mèrits y per lo tant portarlas a 'l foso y posar á l' autor a 'ls peus de 'ls caballs. ¡Veji's si hi ha res mes original que això!

Exemples ne són *Tenorios* y *La Suripanta*. Obras bonicas, entretingudas, que fan rírfur com aquestas, n' hi ha molts: lo propi autor d' ellas n' ha donat anys ha á la escena catalana y ningú ha tingut res que dirhi. Pero per motius que no 'ns tóca dir ni esbrinar, á l' estrenarse *Tenorios*! vingué nostre estimat company *La Esquella de la Torratxa* á tocar lo bombo volent desprestijiar a 'l Sr. Ferrer y Codina, a 'l publicar que l' obra aquella era molt semblant á *El pleito de Sandoval*, que no era *original*, etc., etc.; y ab la discussió periodística que això va armar, *Tenorios*! va adquirir tanta importancia, que se 'n van donar molts mes representacions de las que se n' haurían donat.

¡Volta *La Esquella* fer constar que l' obra no era original? Donchs li bastaba consignarho demostrantho, y prou. Pero la passió es mala consellera y *La Esquella* obraba ab passió.

Ara s' acaba d' estrenar *La Suripanta*, y un altre periódich, *Lo Teatro Regional*,—per motius qu' ell se sabrá y que no falta qui 'ls suposa,—prenent peu

d' un «se diguè qu' havia dit,» volent fer l' home, donàntselas de D. Quijote ó siga *des/acedor* d' agravis, diu en forma pomposa que admet una oferta de **cinch mil pessetas** «que ha sentit dir que ha fet D. Antón Ferrer y Codina;» y sens assegurar-se de si això és vritat, SE COMPROMET á fer los treballs qu' això tè de durli, y si no presenta 'ls datos convincents, sense subterfugis de cap classe 's COMPROMET, á mes de la deguda declaració, á la pérdua de **cinch-centas pessetas**.

Legalisació deguda de l' acte, depòsit de las cantitats, etc.

¿Pót donarse baladronada mes original qu' aquesta? ¿Acepta una oferta de mil duros sense estar enterament segur de si la oferta existeix! ¿No és això, tal com s' ha fet, voler obligar á que 'l Sr. Ferrer y Codina accepti una posta en que ell, fins guanyantla, havia de perdre'hi un noranta per cent, desde 'l instant que 'l qui la proposa 's compromet á entregar cent duros á cambi de cobrarne mil? ¿No és fins una ofensa a'l Sr. Ferrer lo de exigir la legalisació de l' acte y 'l depòsit de las cantitats? ¿no és venirli á dir «tinch pòr que si perts no pagarás»? ¿no és, en una paraula, no considerarlo home d' honor?

Pero aixís se mou soroll, s' enlluerna a'ls que no penetran be 'l fondo de lò que llejeixen y 's fá una declaració interessant que no deixa véurer lo móvil instigador; lo qual se descubreix, no obstant—y potser sense volerho—a'l dir (com diu *Lo Teatro Regional*), que de 'l número de 'l setmanari que la contenía se'n va fer una segona edició per excès de venda, que d' aquell en que 's continúa 'l bombo EN PROFIT DE L' AUTOR DE LA SURIPANTA, s' ha triplicat lo tiratge y que 'l firmant de la flamant declaració tè traduñda a'l catalá una comedia francesa qu' ell suposa és á la que deu sa originalitat la última obra de D. Antón Ferrer y Codina.

Y encara pót descubrirse millor la idea de l' autor de la declaració de *Lo Teatro Regional* en lo present cás, sabent que 'l Sr. Ferrer no li ha donat permís de publicar *La Suripanta* per folletí.

Véu's aquí 'l pot de la confitura: véu's aquí porque 'ns ocupem de la qüestió.

No venim á ròmpre l' lansas en pró de un atreviment que s' atribueix, sense que en aquet cás l' hagi tingut, a'l Sr. Ferrer (y aixó ho demostrarem ab datos y fets irrecusables): no volem sostenir que siga original d' aquest autor *La Suripanta*: consignat tenim en la revista de un de nostres redactors que no pót negarse que 'L MOTLLO ES FRANCÉS; pero convè dir lo que portem manifestat, pe 'l bon nom y prestigi de la premsa á la qual tenim á gran honra perténexer.

¿Ahónt aniríam á parar si 'ls judicis de 'ls periódichs s' haguessin de sométre á las conveniencias económicas de las sèvas administracions? ¿Quín cás podría ferse d' una publicació que preferís los fins lucratiu y particulars de 'l director ó de qualsevol de 'ls que la escriuen, á la elevació de miras ab que déu judicar los assumptos de que tracta? En fi ¿qué ha de significar per la Redacció la venda de major ó menor número d' exemplars en los kioscos?

Si 'l Sr. Ferrer y Codina haguès consentit en publicar en lo folletí de nostre estimat company la comedia *La Suripanta*, ¿hauría *Lo Teatro Regional* iniciat la campanya descubridora de sa falta de originalitat absoluta?

No, seguint lo seu sistema; y ho proba la revista que de son estreno publicá en 16 de Mars, en qual

epígrafe deixa constar que *La Suripanta* es original de 'l Sr. Ferrer y Codina, sense manifestar respecte aixó 'l mes petit dupte, ni aduhir res en contra en tot l' escrit; á pesar de fer ja temps que 'l periódich havia de saber que no ho era, segons ben clar se desprén de la *declaració interessat* y de la *pública declaració* tan pomposament estampadas poch's días després, en quals documents *sui generis* cita que aquesta mateixa obra, traduñda á l' italiá ab lo títol de *Il marit in campagna*, va representarla dos vegadas lo gran actor Novelli en Eldorado y en lo teatro Principal.

Mòlt nos queda encara que dir en aquesta qüestió de *La Suripanta*, per demostrar que fins ara son autor no ha dit de un modo públich y solemne que siga obra original d' ell; y com pensem aprofitarnos de datos que s' han donat á llum y potsé examinar també 'l cás baix l' aspècte de la ley de propietat intelectual, tornarem á empèndre la tasca en números vinents, posant fi avuy á nostre treball lamentantnos de que á l' ocuparnos de *Lo Teatro Regional*, no poguem ferho per prodigarli alabansas com seria nostre desitj; sino per censurar son comportament, de 'l tot impropí de una publicació que valga conservar la posició ja adquirida entre la premsa setmanal, la qual si pót prestar y fer lloables serveys á la escena catalana, procedint ab ofuscació y ab miras interessadas y egoistas l' ha de perjudicar com realment la perjudica.

P. DE R.



Romea.—*La viuda*, saynete en dos quadros y en prosa original de D. EMILI CASANOVA. *¡Ditós ball de máscaras!* comedia en un acte, en prosa, per DON FRANCISCO FIGUERAS.

Poch enginy se descubreix en l' últim saynete que ha portat á la escena 'l celebrat autor de *Las bodas de'n Cirilo*. Mòlt soroll y pocas nous, podríam dir á 'l ressenyar *La Viuda*. Tipos de vehinat, retratats ab molta soltura; pero moguts ab poca manya.

Una viuda jove, que 's cása per segona volta; varis vehins que li fán esquellots y... cap municipal: (aquesta vegada 'l Sr. Vilanova se l' ha descuidat 'l tinter.) Gracias á lo exagerats que están los actors, *La viuda tou celebrada y aplaudida...*; pero no deixá ben impresionat á 'l públich de debó.

L' autor fou cridat á escena y 'l Sr. Goula—que, dit siga de pás, fá un *franchuti* de primera,—digué que no podía surtir, per no trobarse en l' escenari.

Després de dar bastant temps pera que en lo saló de descans se descutís lo nou saynete, s' aixecá 'l teló y 's posá en escena una obreta deguda á la ploma de l' autor de *Lo marit de la difunta*.

Poca novedat nos mostra en *¡Ditós ball de máscaras!*

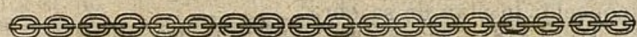
ras!, producció d' argument fals, desenvolupat per personatges... també falsos alguns d' ells.

Tots los xistes, que són molts, són sumament gastats; pero l' actor coneix que han de dar resultat y 'ls destaca de tal modo, que 'l públich no pòt menos de celebrarlos.

La Sra. Monner sobressurtí com ella sab ferho, en lo paper de *semi-sogra*. També trobarem molt acertada á la Srta. Clemente. Ajudaren a'l bon desempenyo de la obreta 'ls Srs. Goula, Fuentes, Serrallera, Valls y Llano.

Lo Sr. Capdevila no podí estar millor. Aquest actor és la salvació de moltes produccions cómicas que s' estrenan en lo teatro de 'l carrer de 'l Hospital.

Lo Sr. Figueras se veje obligat á surtir á rébrer los aplausos de la concurrencia, que era bastant numerosa.—Jo.



LO QUE FARIA

(Resposta á l' amich Salvador Bonavia.)

Ja que veig t'has empenyat
en saber lo que faria
si acás una noya un dia
s' hagués de mi enamorat.
per 'xó no renyirem pas:
t' ho diré á'l peu de la lletra;
pero, abans m' has de prométre
que molt reservat serás.

Y si, com tu dius, sigues
molt joveneta, agraciada
y de diners carregada,
¡si tan carregada estés...!

á passar aixó tal qual,
de moment ¡vaya un apuro!
casi, casi t' asseguro
que m' posaria malalt.

Perque, noy, á ser vritat,
creu que de nou me vindria;
crech que l' oremus perdria...
(pro ja 'l trobaria aviat.)

Y si ab poch ó molt boato
relacions me demanés,
n'hi daría... d' alló mes:
aixó ray que va barato.

Lo que m' sabria molt greu
que 'l greix fongués. ¡Vaya un feix!
Una dona sense greix
ja te la dono, fill meu.

¿Qué m' estimés molt? .. arriba;
¿qué m' fes pessigollas?... be;
¿qué m' paga 'l café?... també;
¿qué m' toca 'l bigoti?... ¡viva!

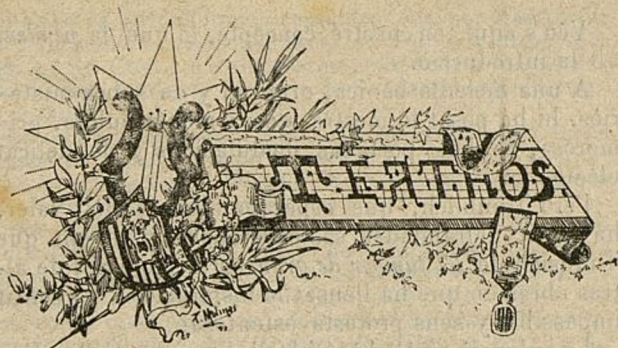
Pro una dona així atrevida
pòt portar mal resultat;
lo dia menos pensat
podria enjegarme á dida.

Y si ab los seus uts y ets
portar las calsas volia...
¡vaya una fila faria
llavoras jo ab calsotets.

Explicats aquets motius,
á lo que m'has preguntat
una solució hi trobat,
y si t' agrado m' ho dius.

Vull dir que si acás n' hi havia
alguna que aixó intentés,
la tindria á proba un mes...
y després... després... veuria.

J. ASMARATS.



Principal.—Dissapte passat, s' estrená una comedia en tres actes, traducció de 'l francés, ab lo títol de *Los Herederos*.

Poca cosa 'n direm, ja que aquesta comedia és de lo mes senzill y de poch mérit que 'ns ha donat la celebrada companyia Tubau-Palencia.

Com que la reputada actriu Srta. Tubaa, no va pèndrehi part, sigué aixó altre motiu pèra que 'l públich rebés ab marcada fredor l' estreno de la comedia que las ocupa.

Per partida doble foren los estrenos aquell vespre, ja que després de l' esmentada obra, representaren ab molt acert los Srs. Manso y Núñez y una actriu (quin nom recordem), una bonica y lleugera comedia en un acte, escrita en vers, traducció ó arreglo de 'l italiá per l' inspirat autor D. Francisco Xavier Godo.

Aquesta última obreta, que du per títol *Las horcas caudinas*, resultá molt senyoreta y entretinguda, ajudada d' una bona versificació y d' un esmeradíssim desempenyo.

Pasar el rato, és una comedieta en un acte que va conseguir lo que áiu lo seu títol... y res mes.

Lo dimecres va donarse un' altre estreno, *La Sonámbula*, joguina que va entretenir a'l públich y que podria acompanyarse ab la anterior, no obstant y ser original de 'l Sr. Morano... dich, Clamer.

Lo dijous, va despedirse la companyia Tubau-Palencia, prometent que l' iver n' vinent lo passarà entre nosaltres.—Jo.

Circo Barcelonés.—Lo drama sacro-cua-resmal *La passió y mort de Ntre. Sr. Jesuchrist*, va portar diomenje numerosa concurrencia puig és obra que á pesar d' ésser tan coneguda sempre t'ls seus admiradors.

Novedats.—Continúa 'l *Jesús de Nazareth* estacionat en aquet teatro, proporcionant bonas entradas, especialment en las funcions que últimament se han donat de beneficis d' artistes.

Eldorado.—En nostra ressenya de dissapte, déyam respecte á *El tambor de granaderos* que hi cab un gran y magnífich concertant; pero no hi és perque sens dupte aixó 'l mestre Chapí no ha volgut ferho, y per aixó, 'l públich queda fret é indiferent.

Lo millor de l' obra es l' introducció, plena de sonorita y molt ben desenvolupat lo tema inicial, en la qual lo mestre Chapí 'ns ha demostrat una vegada mes sos excepcionals coneixements.

Ab aixó 's passa lo primer quadro.

Los números de música que 'l compositor pèra aquet quadro ha escrit, no deixan d' ésser renimiscencias d' altrás obras d' ell mateix.

De l' últim quadro, descartant lo número de 'l exorcisme en que per nosaltres no va estar acertat lo mestre Chapí, quedan las coplas que canta 'l llech.

Véu's aquí, en nostre concepte, lo que fa *pendent* ab la introducció.

A una melodia bonica, original y de sabor misteriós, hi ha posat lo mestre una armonia pulcra, primorosa, de ben portadas modulacions y de delicat efecte.

Pero 'l públich, que esperaba obra de molt valer, ha sentit defraudadas sas esperansas, y veyent que 'l músich de *El tambor de granaderos*, no era 'l de altres obras en que ha llensat la inspiració, l' ha sentit impassible y sens protesta ostentosa.

La execució, molt bè. S' hi lluhiren las Srtas. Segura (F.) y Molina y 'ls Srs. Rossell, Cerbón y Fernández.

L' orquesta, ajustada.—A. DE LA FLORIDA.

Granvia.—Las ultimas novedats de la casa han sigut las reproduccions de las sarsuelas *Panorama nacional* y *La caza del oso*, quinas obras han sigut ben rebudas pe 'l públich *realero* y en las que fan las delicias de 'l mateix las tiples Srts. Millanes, Anglada, García y 'ls Srs. Alfonso, Oliva, Güell, Peña y altres.

Teatro Principal (Gracia).—Tóca á son fi la temporada. Diumenje ab lo drama *La portera de la fábrica* va fer un plè, recullint aplausos en varias escenas la Srta. Pérez, Srtas. Galcerán y Molgosa, y 'ls Srs. Fages, Guardia, Molgosa, Morera, Rubio y altres artistas.



Conservatori de 'l Liceo

Galantment invitats per la Direcció d' aquet Conservatori, assistirem a'ls dos concerts corresponents a' l' fi de curs acadèmic de 1893 á 1894, que 's donaren en las nits de 24 y 25 de 'l corrent.

Molt convenients són á nostra pléyade de novells artistas, aquestas festas de la inteligencia: a' l' mateix temps que manifestan en tota sa plenitut los coneixements técnichs que avaloran l' art á que 's dedican, serveixen de poderosíssim estímul per empèndrer ab entussiasme l' estudi de las obras mes importants de 'ls mes celebrats mestres.

Per' això resulta que tot y 'sent los programas de aquets concerts, llarchs algunas vegadas en excés, s' escoltan ab gust totas las composicions.

Si l' espay 'ns ho permetés donaríam forma á las notas que prenguérem respecte á l' execució unas vegadas, y altrás á la bondat de l' obra. Pero l' espay, repetim, nos manca y sols nostre treball seria á mitjas, donant lloch ab eix procedir á creure 's que 'ns anima esperit de parcialitat.

Tots donaren probas de possehir coneixements excepcionals y dominar per complert l' instrument que tocaban, obtenint d' eixa manera 'ls aplausos de 'l públich y las sinceras felicitacions de professors y mestres.

Pero si podem passar, fent un sacrifici, sens mencionar una per una las obras y sos executants, no podem passar per alt la impresió que fèu l' execució de 'l bellíssim *Conjunt*, solleig dialogat, fet pe 'l director Sr. Sánchez, de 'l Conservatori, per' un coro de vuytanta entre noys y noyas.

Que no fou á nosaltres sols a'ls que agradablement impresioná, be ho demostraren los unànims aplausos ab que 's demaná sa repetició.

L' escenari de 'l Liceo tot y 'ser gran, vessaba de angelicals caras en las quals hi ressaltaba mes lo carmí de sas galtonas per lo march ondulant de sos cabells. En aquell moment hi havia en las taulas de nostre teatro l' alegría de las familias, la nota jovial y juguetona de cada casa, l' animació y bullici tan desitjat pe 'ls pares y la vida de sas vidas concentrada en sos nens.

¡Y qué be que ho feyan!

Sens equivocarse, ni adelantarse, ni retrassarse, surtian de sas gargantas aquellas notas puríssimes, diáfanas, que semblaban canastells de perlas bressadas per l' oreig de 'l mes de Maig.

Bonica idea tingué 'l mestre Sánchez Gavañach á l' concebir lo plan de sa obra.

Nenas y nens, verges encara á la dificultosa marxa de represas y dobles cants, de notas sostingudas y d' imitacions armónicas ¡quánt de treball representa sa ensenyansa, perfeccionament y unitat!

Pero 'l día de la funció no eran sols aquellas nenas que, vestidas de blanch, semblant lliris d' aygua que obrían sa corola a' l' primer bès de 'l aura matinal, las que cantaban l' obra de 'l Sr. Sánchez, no; las següan sas mares que portant pintada en sas caras la emoció, l' ànsia que sas filletas no sentían, las ajudaban ab l' ànima á entonar aquells *sol, la, sí*, tenint per compás los embats de 'l cor que tan sols per ellas se movía.

Aixís no fòu gens estrany que surtís tan be com surtí, ni ho fòu que 'l públich sujestonat per la bellesa de 'l espectacle que á sa vista tenia, a' l' sentir la nota final rompès en atronadors aplausos premiant aixís á l' autor de l' obra y á las moníssimes executants. Y l' entussiasme pujá a' l' deliri, quant lo mestre Sánchez Gavañach, sentint en son cor la forsa magnética que enardía a' l' públich, estampá un bès en lo nitit front de dos nenas, las mes nenas de son encantador estol.

Dispensin nostres lectors si, sens dárnos en compte, 'ns veyem en mitj de 'l camp de la idealitat.

Comensem á sentir la fredor de 'ls anys y 'l pés que dóna véurer com s' emblaqueixen los cabells, y 'ns entussiasma quant rebem de 'l rebrot que creix a' l' costat nostre la sombra ubriagadora que 'ns dóna calor y vida.

Rebin, donchs, aquellas nenas, capolls que encara no han esclatat a' l' calor de la vida, la felicitació mes sincera, pero la mes entussiasma que, en nom de Lo TEATRO CATALA, 'ls dóna 'l mes humil de sos redactors.

Voldríam dir lo que 'ns semblá *La cova de 'ls orbs*, opereta en un acte, estrenada fa alguns anys en lo teatro Circo Barcelonés; pero l' espay sens acaba.

Sols direm que son autor, lo mestre director de 'l Conservatori, Sr. Sánchez Gavañach, ha demostrat una vegada mes sos vastos coneixements orquestrals, fentnos sentir efectes ab lo metall, que donan nervi, vigorisant l' acció dramática.

En l' execució tots, cantants com músichs, alumnos de las cátedras, hi posaren sos coneixements que són mols, y sa voluntat qn' és inmensa.

ARMANDO DE LA FLORIDA.





Se 'ns demana que per medi de 'l periódich fem present a'l Sr. Director de la Germandat de S. Francisco de Paula, lo desitj que tenen bon número de 'ls associats de que 's reformi l' article 23 de las Ordenansas.

Los que això volen, creuenh massa restrictiu lo que dit article disposa no permetent que 'ls individus puguin ser mes que d' un altre montepío.

Ab molt gust dirijim aquestas ratllas a'l citat Sr. Director, y en nom de alguns de 'ls germans esperem que accedirà a que aviat se reuneixi Junta General per discutir la innovació que sollicitan.

Fertho aixís, no dupli que farà un bè a la Germandat, que si no véu modificat l' article de que 's tracta està amenassada de tenir numerosa dispersió de germans

Sr. Director de LO TEATRO CATALA.

Barcelona 3 de Abril de 1895

Molt Sr. mèu: No volia molestarlo mes per la qüestió de'l Monte de Industrials sabaters de S. March; pero he de fer un resum.

En primer lloch he de fer constar, que las contestas fetas per son Director, no són mes que evasivas y no contestas concretas, a'ls fets qu' han passat en lo Monte y que li cito.

Segon: que 's véu ab la mala intenció que vól que li digui 'l seu nom, per' véurer si ab alguna paraula 'm pót arplegar perque la Lley mes castigui; proba això, que havent fet aprobar en reunió general, que en cas de tenir d' acudir a'ls tribunals, per si volia ingresar de nou a'l monte estés facultat per' gastar tot lo fondo de 'ls malalts. Valgut d' això m' ha citat a judici de conciliació ab impropcedent y temeraria demanda, puig se créu que injurio ó denigro la seva persona (ó li convé créure ho); puig en varias ocaions li he dit y escrit que res tinch que véurer ab la seva persona; que las mèvas protestas són a'l Director de 'l Monte ó siga a'ls actes socials, y prou comproba la vritat de la mèva protesta 'l ex-Director don Francisco Prunell en lo seu comunicat.

Diu que no sé aprecia tota la seva noblesa y que pala dinament digués que eran infundadas las sospitas y que honradament confessés que m' havia equivocat.

¿No li sembla qu' hauria sigut millor dir que si a'l gastarse 'ls diners pe 'l viatge a Madrid se va fer ab la millor intenció y bona fé, per defensar la nostra industria ó gremi, hauria quedat dispensada la falata com altras s' han dispensat de major importancia? ¿No li sembla que 'l ferho aixís hauria sigut mes honrós que tréurer de 'l monte a cap individuo?

També diu que 'm volia tractar ab las millors consideracions ab que fins ara m' havia tractat. Si fins ara que he pagat una pesseta mensual, per espay d' aprop de deu anys per' cobrar en cas de estar malalt segons diu lo reglament, ha tingut la consideració y 'ls humanitaris sentiments d' exclurme de 'l monte, y ab les mateixos meus diners portarme a'ls tribunals tan sols per lo seu capritxo... ¿Dèu nos lliuri de tals consideracions!... ¿De aquet modo farem lo fondo de 'l invalides, eh? Diu que no pensaba que tingués tanta malicia y 's creya que jo era d' un' altra pasta, desentenentse de 'ls consells que molta li donaban per' perseguirme criminalment... Pero si tothom sap lò molt considerat qu' es... Pero no 's cregui que en los tribunals puga fer lo que fa en las reuniones generals, negar la paraula, fer mórur escándol, per' ofegar la veu a'l qui li diu lo que no vol que li digui. Això no s' hauria escrit, si s' hagués pogut dir en la reunió general.

Per' altra part té molt poch mèrit sostenir querellas personals ab diners de 'ls altres; pero... podria ser molt bé, que la criada se li tornés responsona. No dormen tots, no, 'ls individus, y farán molt bé de no voler que 'ls seus diners se gastin a gust de 'l Sr. Director.

En contestar a'l Sr. Prunell, dech dir que sobre lo que 'm contradiu y que va obrar per iniciativa propia, estich conforme; pero també deura recordar que quant va estar a sa casa una comissió perque s' havia excluhit a'l se-

yor Valls va dir: «No puch ressódrer res, per mes que jo só 'l Director: he de consultarlo a'l *Porte-estandarte* ó siga a'l Sr. Gual.» Ab això varen compèndrer los comissiona que 'l Monte no era de S. March sino de 'l seynyor Gual.

En quant a la franca explicació, de la extracció de 'ls fondos pe 'l viatge a Madrid, dech darli un milló de gracias, perque aclará 'l fet que 'l Sr. Gual volia que digués que *honradament m' havia equivocat*.

Per altra part, de lo que diu de 'l *crit d' indignació contra mi*, no va vostè deixar de compèndrer que 's va fer una injusticia y que 's va faltar obertament a'ls reglaments. Dich això, perque 'sent ells contraris, va dir tres voltas ditas paraulas: «*Mireus'hi bé avants de tréurer cap individuo de 'l Monte.*» Per alguna cosa ha dit vostè alguna vegada «que 'ls individus de 'l Monte tenen *las orellas de suro*.» No obstant, jo comprench que lò mateix que vasté ha confesat ó escrit, ho han comprés tots lo mateix que un servidor: aixís es, que 'l vot de confiansa, valdria mes que digués que és un vot de temor de pagar mes contribució, ja que 'ls diners de 'l Monte res los importan. ¿Ja ho veuen los socis de 'l Monte de S. March, lo que 'ls diuen sobre l' agraument!

Pero, Sr. Prunell, ¿cóm no va fer vostè la mateixa aclaració, en la reunió general en que vaig protestar, si tenia la intenció de en cas de reprobació, pagar de la seba butxaca? ¡Homa, per l' amor de Dèu!

¿Ah, Sr. Prunell Sr. Prunell! vostè com a ex-director, és lo culpable de la extracció de la cantitat, per la qual vaig protestar y se 'm vá excluhir de 'l Monte, ocasionantme gastos a mi y nous gastos a 'l Monte. ¡ah...! També se li pót aplicar lo que diu «qui no té mals de cap n' hi buscan». Y podria ser que vostè... y...

Dèu fassi que no 's gastin mes diners de'l fondo de 'ls malalts, per assumptos particulars y Dèu fassi obrir los ulls a'ls que vostè diu que tenen las orellas de suro.

En contesta a'l Sr. Planas Macaya, li he de dar las més espressivas gracias en nom propi y de 'ls que várem contribuir a recullir alguna cantitat per' poder fer acceptar de nou, lo càrrech de Director a'l Sr. Gual. Lo que 'ns estranya, és que repartintse 'ls estats de comptes a 'ls individus de la Comissió, quant D. Manel Escorriola vá demanarlos en la reunió general a'l Sr. Director de'l Monte de S. March, no va ser satisfeta la demanda. Pero 'm dono per satisfet.

Li dono las gracias, Sr. Director, per las insercions y quedo satisfet per què ab l' aclaració de'l Sr. Prunell, se véu la veritat de lo que jo ho escrit, retirantme per no molestarlo més, puig las mèvas ocupacions me mereixen millor atenció que aquestas réplicas.

Disposi de son atent S. S. q. b. s. m.

JOAN ROCA.

ESTA NOCHE

NO HAY FUNCIÓN

Manolito estaba en los albores de su vida literaria, llamémosla así. No tenía un punto de reposo. Apenas abría los ojos a la diaria luz del sol, a medio vestir, y casi sin peinar, ojeaba todos los periódicos de la localidad, poniéndose al tanto de los sucesos del día.

Algunas mañanas, al sentarse a la mesa para almorzar, aquello no era comer, devoraba. La satisfacción de haber visto su nombre y apellidos en letras versalitas en alguno de los diarios a que había pasado revista, abría el apetito de par en par.

En tales días estaba el imberbe literato verdaderamente inaguantable.

Recorría todas ó casi todas las redacciones. Iba a las casas de todos sus amigos y amigas. A los primeros se limitaba a decirles simplemente, que tal ó cual periódico traía una composición suya: a las segundas, las importunaba con la lectura del trabajo, lectura precedida de un panegírico, bastante cursi, de sí mismo y de la historia que dió margen (así decía él) a su elucubración.

Cuando nuestro joven poeta—vamos al decir—bullía en los círculos periodísticos y aun en los literarios, si quiera fuera en estos últimos para solaz y entretenimiento de la sección consagrada al *pitorreo*, había podido lograr ya, en virtud de no sabemos qué artes ó complacen-

cías, la aceptación en uno de los teatros locales, de una producción dramática del género romántico sentimental, de esas que suelen brotar de todos los cerebros impúberes. (Permitásenos la intención de la frase y no se eche á mala parte.)

Claro está que desde el momento en que fué aceptada, leída y repartida, á todas sus amistades puso en autos; pero tuvo á bien, porque parecióle de gran efecto, ocultarle á todo el mundo el título de la comedia.

Ni lo conocían los propios actores que iban á estrenar la obra. Había sido aceptada con esa especial y rarísima condición.

El, nuestro Manolito, redactaría de su puño y letra el programa, y él solo enviaría á la imprenta, en el preciso momento de la estampación en el cartel, el título de la obra.

Y llegó el día de su *debut* de autor.

Muchos de sus amigos íntimos (cinco ó seis) habían recibido la localidad preferente, con la obligada misiva de Manolito, la que, copiada á letra, decía así:

«Por lo que más quieras en el mundo, aplaude y llámame á la escena.»

Dió el título á la imprenta, y, para ser original en todo (los autores noveles suelen ser muy originales) puso en práctica el siguiente plan:

Encerróse en su casa y dió terminante orden de que no estaba para nadie.

Inútilmente llegaron á la misma amigos de su intimidad y avisos del teatro. Nuestro autor «no recibía».

Entregado á no sabemos qué género de meditaciones, no permitió que se abriera ni aún una carta urgente que parecía ser del director del teatro.

A las nueve de la noche, vestido con la ropita de cristianar, salió Manolito de su casa, enfundándose los guantes, después de haber cepillado la flamante *chistera* con el antebrazo derecho.

¿Y cuál no sería su desesperación, al encontrarse el teatro cerrado, y sin un alma caritativa que le explicara la causa!

El cartel, que consultó un sin número de veces con el título del estreno, no tenía adherido á él ningún aviso de suspensión. ¿Qué ocurría? ¿Qué hacer?

Pues, á casa del director.

Llama furioso. La campanilla cede á aquellos tirones. Abrele toda convulsa una patrona ochentona.

—No está—le contesta.

—¿A dónde ha ido?

—A las Ventas.

—¿A las Ventas?

—Sí, señor; volvió del teatro diciendo que se había suspendido la función.

—¿Y por qué?

—No sé decirle á usted.

—Quede usted con Dios.—

Manolito, mal humorado, toma un coche de punto y se dirige á las Ventas.

Allí, con casi todo el personal de la compañía, se encuentra al director ébrio de placer más que de alcohol, celebrando aquella noche de asueto.

—¡Bien, D. Manolito! á usted esperábamos. ¡Bien venido sea! Behamos esta copa en su obsequio.

Así le recibió el hombre á quien buscaba, y todos empinaron el codo ante aquel alegre recibimiento.

—Pero, señores,—interrogó el pobreautor,—¿qué ha pasado que no hay teatro?

—Si nos paga usted los gastos, se lo explicaré.

—¡Camarero!—gritó Manolito.—Yo lo pago todo, como dice el calavera de la zarzuela *Lucifer*.—

—Pues, amigo D. Manuel, el título, ese malhadado título, nos ha proporcionado este descanso. Cuantos leían el cartel, daban media vuelta antes de llegar al despacho de localidades. «Esta noche NO HAY FUNCION» ¿A quien sino á usted se le ocurre titular así una obra?

JOSÉ RODRÍGUEZ FERNÁNDEZ.

(De la «Revista Teatral Literaria y Científica», de Oádiz).

BELLAS ARTS

Saló Parés.—Las obras expuestas són de valía, figurant en primer lloch com á pintura dos telas de Modest Urgell: és la una un cementiri a'l des-

puntar lo día, interpretat fiement y com dit artista ns té acostumats. No es menos bo l' altre que figura la entrada de un poble á llum de lluna. Abdós són d' una correcció de dibuix y color que no deixa res que desitjar. Hi ha un quadro de grans dimensions (destinat á la iglesia de Sta. María de Mataró) figurant Jesús en lo miracle de 'ls pans y 'ls peixos, de una concepció esmeradíssima que coloca á son autor senyor Monserdá y Vidal á 'l nivell de 'l Sr. Urgell.

N' hi ha un altre de 'l Sr. Mestres, y á pesar de ser petit es gran en idees: una aquarela de Brull y altra de Meifren; aquesta figurant una marina.

Aixó és lo nou de que debem enterar á nostres lectors.

En escultura se n' hi véu una de Atche, escultor tan conegut com apreciat.

Per últim, hi figura una tela que representa una copia de 'l crucero *Reina Regente* en la que son autor Sr. Fernandez Monje demostra ser pèrit en la materia puig no hi falta ni 'l mes petit detall.

La exposició de la present setmana pòt calificarse de verdaderament artística.—J. S.

BIBLIOGRAFÍA

Havem rebut lo cant tercer de l' poema en prosa *La Iberiada*, original de D. Manel Lorenzo d' Ayot, director de *La Reforma Literaria*, notable publicació que de periódich—revista ha passat á ser *Biblioteca Española*.

Dit cant tercer se titula *Aragón: terra caballeresca de la llibertat* li diu l' autor.

Comensa per algunas comparacions entre Catalunya y Aragón, relatives á la edat en que 'ls condes de aquella regió foren los reys d' aquesta.

Posa luego de relleu que la influencia de la civilisació árabe reportá á Aragón la Aljafarería y la torre inclinada; de qual estat ruinós s' ocupá temps passat la premsa.

Seguidament ensalsa á Carlos de Viana, á qui considera com á prototipo de la víctima aragonesa en son temps; canta 'ls llegendaris amors de Isabel y Marsilla; relata la historia de la célebre campana de Huesca y evalora en lo molt que representa la dignitat y abnegació de la gran figura de 'l *Nos que somos tanto como vos*, ó siga Joan de Lanuza.

Finalisa 'l cant ab entussiasmas frasses dedicadas á Agustina, exclamant, á 'l referirse á 'l seu atreviment y heroisme, que «ab canonadas com aquella no hauria quedat en peu un sol trono».

Lo llenguatge de 'l cant *Aragón* es castís, poétich y florit; no menos que 'l de 'l erudit treball sobre 'l sabi Miquel Servet, que complementa las 16 planas de que consta lo folleto que 'ns ocupa.

Pe 'l present cant, aixís com pe 'ls anteriors titulats *Toledo* y *Catalunya* y pe 'l de la sublime *Invocación*, de que havem tingut també ocasió de parlarne, pòt bèn bé dirse que 'l poema *La Iberiada*, en publicació, es digne de la general acceptació que vè dispensantli 'l públich y la crítica.—F.

MOVIMENT TEATRAL EN SANS

En La familiar Obrera 's posá diumenje *El Cura de aldea*, por la dama Sra. Pérez y 'ls Srs. Panadés,

Rubio, Molgosa, Fages, Guardia y Morera, obtenint grans aplausos los Srs. Rubio y Fages en sos papers de *Roque y Diego*.

També's representá *La Malvasta de Sitjes*, sent los héroes la Sra. Forcada y 'ls Srs. Molgosa y Guardia.

La funció de «El Porvenir» s compongué de 'l drama *El camino de presidio*, dirijint la companyia 'l senyor Magrinyá. Per pessa s va posar en escena *El vecino de enfrente*.



Lléyda 3 d' Abril

Dissapte tingué lloch en lo teatro Romea, l' estreno de 'l drama de 'l jove D. March Soldevila, d' aquesta localitat, titulat: *Pasión que mata*.

Lo teatro estaba casi plé, puig basta que l' autor fóra un fill d' aquesta ciutat, hi havia interés pe 'l drama.

Lo primer acte, apart de algunas explicacions pesadas, té alguna situació dramática y bastant interessant, que l' públich va aplaudir y a'l final van fer surtir al' autor quatre ó cinch vegadas.

Lo segon no va agradar tant, á causa de algunas relaciones que cansan, per lo interminables. Ademes, abunda molt en filosofías que no són propias pera 'l teatro.

Lo tercer resultaria molt mes, suprimint lo deliri de 'l galán y alleugerant algunas escenas.

No obstant; lo públich va aplaudir en gran; y sobre tot a'l final, en que 'l traidor se mata a'l veure's contrariat y descubert.

En resum; en l' obra, si be es veritat que té defectes, s' hi véu un argument; y no deixa de tenir mérit, si s' considera que és primera producció. Hauria lluhit mes si tots los actors encarregats de la execució hi haguessin posat l' interés degut.

Diumenje s va representar *Traidor, inconfeso y mártir*, distingintsi 'l Sr. Castillo.—Lo CORRESPONSAL.

Malgrat 2 d' Abril

Lo ratlla dreta, *Digna de Dèu* y *Lo que no vulgas per tu...*, ha representat la companyia que dirigeix l' aficionat de Mataró Sr. Viada. Es d' aplaudí la interpretació que cada un doná á son paper.

Desitjem á la empresa mes sort que fins avuy, puig no recompensá 'l públich los esforços d' aquella.

Per diumentje vinent está anunciat *Vida alegre y muerte triste*. Estem segurs que sabrán desempallagar-se'n, puig han dat probas de coratge y coneixements escénichs.—F. M.

Vilanova y Geltrú 2 d' Abril

Ab molta concurrencia se estrená dissapte la obra *Jesús de Nazareth* y s repetí lo diumentje tarde y nit.

En quant á 'l desmenpenyo, bastant acertat: foren aplaudits los Srs. Parera y Perelló; també compliren be 'ls Srs. Oliver, Biscams y Romeu. En quant 'l Sr. Sadurní, adelante; ha dat un pás mes en lo camí de la escena; no creya que conservés lo carácter de son paper fins á l' últim.

La Sra. Mallí, fou una *Magdalena* de primera, per lo qual agradá molt.

Molt bon especte produhí 'l quadro final y 'l derrumbament, la decoració era expofés.—Lo CORRESPONSAL.

Mataró 2 d' Abril

Dissapte últim la societat «Nova Constancia», doná funció á benefici de la Srta. Navarro, representantse molt be

Chateau Margaux y *El gorro frigio*, y en un intermedí cantá 'l valz de *Los mosqueteros grises*, sent en extrem aplaudida. Per últim, *La Verbena de la Paloma*, en que hi representa una Sra. Rita de debó. Va tenir regalos.

Diumenje á la tarde tinguèrem altre benefici: 'l de la tiple Srta. Valdés, ab *Las tentaciones de S. Antonio* y *El duo de La Africana*. ¡Quín duo! La beneficiada treballá ab molt acert junt en 'l Sr. Andreu. Aplausos..., ¡la mar! També fou obsequiada ab regalos, coloms, versos, etcétera, etc.

Aquesta companyia, segons diuhen, ha acabat y á la nit ja no tinguèrem funció, perque marxá á Arenys de Mar.

La companyia de 'l Sr. Viada, dissapte fèu funció en l' «Ateneo de la classe Obrera»: representaren *Digna de Dèu*: los socios quedaren contents.—E. R.

REUNIONS PARTICULARS

CENTRO CÓMICO.—La funció donada diumentje en lo teatro Lírích va ser una proba mes de las simpatías ab que conta aquest lluhit Centro.

Lo drama *La Dolores* va tenir una execució de primera; portantse alguns com á verdaders actors, entre 'ls que recordem a 'ls Srs. Cirujeda (*Lázaro*) Verano (*Sargento Rojas*) Ycard (*Patricio*) y la Srta. Panadés que treu molt partit de la protagonista.

La Cubana, comedieta en un acte que va estrenarse, fou ben rebuda per la concurrencia que celebrá molts de 'ls acudits que s' hi troban, si be en conjunt s' hi notaba la inexperiencia propia de un novell autor, lo qual fou demanat a'l final y resultá sèr lo jove consoci D. Joseph Roig Cordomí.

La banda de la Casa de Caritat amenisá 'ls intermedis en lo jardí, ahont acudia la lluhida concurrencia composta en sa majoria de bellas y elegants senyoretas.—A.

LA CATALANA.—Va assistir l' últim diumentje, á la funció donada en l' elegant teatro d' aquesta societat.

Componfa 'l programa la comedia *Café y copa*, que siguiè regularment desmenpenyada per la Srta. Garriga, y 'ls Srs. Jordi, Bial, Jané, Braneda y Aymer. Seguí 'l juguet *A cop calent*, per la propia senyoreta y 'ls Srs. Bial, Costas, Colomé y Munné.

En la primera s' estrená una decoració deguda a'l pinzell de 'l jóve D. Antón Jané, que siguiè bastant aplaudida.

CIRCOL DE PROPIETARIS (*Gracia*).—Altament satisfeta quedá la numerosa concurrencia diumenge passat. La comedia *Los dulces de la boda* obtingué un desmenpenyo digne de elogi, estant perfectament encaixats en sos papers la Sra. Verdier, senyoreta Romeu y 'ls Srs. Balmanya, Montaner, Jané, y Lambert.

Com á fi de festa representaren la comedia en un acte *Las de Ubeda*, que va agradar molt.—R. M.

REUNIÓ FAMILIAR (*Hostafranchs*).—Va donar funció diumentje, cantantse *Marina* y *La Verbena de la Paloma*. Prengueren part en la funció las Srtas. Circuns, Taura y Boix y 'ls Srs. Vallés, Navarro, Muntané y Alonso, dirijint lo Sr. Parera.

¿Per qué no hi ha orquesta en llech de piano?—C.

SALÓ DE DESCANS

D. Joseph Ximeno Planas ha traduhit á 'l catalá la comedia frances a *Les vacances du mariage*. La traducció

tè per títol *Campana matrimonial*, y 'l Sr. Ximeno va donarne lectura un d' aquets dias á alguns de 'ls seus amichs. La obra en qüestió, segons nos participa un que va assistir á la lectura, és molt xistosa y va causar bon efecte á 'ls oyents.

Desitjem que 's representi y que obtingui tants ó mes aplausos que sa germana gran *La Suripanta*.

—Alguna vegada hem copiat en nostras planas articles de *El Bajo Ampurdán*, tent constar la procedencia. *El Bajo Ampurdán* en son últim número 'n copia un ab la forma de D. Agustí Urgellés de Tovar, publicat temps atrás per nosaltres, y no fá constar aqueixa circumstancia. Aixís no debem agraahirli la galanteria.

—La Societat Zaragüeta ha tingut lo bon acert de contractar ó 'ls distingits pianistas germans Bartumeus. La felicitem, perque tal adquisició li augura un augment de socis puig se 'ns diu que diu que d' aquesta feta dita societat n' hi han entrat molts que perteneixian a'l *Centro Condal*. Això deixa demostrat las simpatías que disfrutan los mentats pianistas.

—En lo Cassino de 'l Centro (Hospitalet) lo día 31 de Mars la companyia Simó va posar en escena *La aldea de S. Lorenzo y Los corridos*.

En la Societat «La Floresta» 's posá *La Verbena de la Paloma y Celos de la Coloma*.

—Per medi d' una papeleta á estil de romanso anuncia 'l seu benefici en lo teatro Romea, l' aplaudit actor don Ernest Fernandez.

La funció 's farà dilluns, y las obras escullidas són lo drama *Olger* y la comedia *Los pantalones*.

—L' intelligent aficionat D. Rafel Mestres prepara 'l benefici per demá en la Societat *La nueva Lira*. Ha elegit lo drama *En el seno de la muerte* y la sarsueta *¡Viva mi niña!*

Esperem que anirá bè.

—Ha deixat de formar part de 'l quadro escénich de la societat *Centro Condal* un de 'ls seus directors, don Carlos Parera.

—*Errada*. En la poesia *L' art de las cavilacions*, publicada en l' anterior número, lo vers que 's llegeix—de buscar tè obligació—deu dir—de emplear tè obligació—

—En lo teatro Circo Barcelonés tindrà lloch dintre breus dias l' estreno de 'l quadro dramátich de nostre amich D. Marió Segalás y Font, que porta per títol: *Vicima de la miseria*, 'l qual será posat en escena pe 'l senyor Graells.



GEROGLÍFICS

(MENZIÓ HONORÍFICA DE 'L TERCER PREMI DE 'L CERTAMEN)

7
A LA
2 Kilos LLEBRÉ Ter
IIIV
a X :: p RAR pop

8 BLANCH naa
LIIX EN.
SIGI. I
tot

9
Francisqueta KP Francisco
NI
FRANCISCA
CC K FFF
IL XIFRE OL
Y-era-bo

10
I K
0 ncertae
ÓBOE

11

KIIXBII
SÑ K NN

12

GRACIA VILANOVA
E
V V V
VI
L I EK

13

× COK S F
or NENE

JAUME BALAGUER SOLER

S' han rebut 30 cartas ab solucions; pero de totas sols són exactas las de 'ls Srs. A. Pal y Trocas, Joan de la Són, *Palatreca*, Piera y Zenitram.

Dissapte possarem totas las solucions de 'ls números 219, 220 y 221: per lo tant, fins dimecres vinent a'l vespre hi ha temps per' que invihin solucions de las cavilacions de dits tres números los aficionats que vulgan obter a 'ls premis de un exemplar de 'l *Quijote* (en 6 tomos) y d' un objecte d' art, que 's donarán á'l primer y según que remetin totas las solucions exactas.

CORRESPONDENCIA

J. A. (Blanes): acceptat.—J. Pérez: corretjit, també.—P. M. (Gracia): id.—J. Llopart: no está prou bè, y 'ns sab greu.—Sach de Gemechs, C. Barrera y S. Ferrán, n' aprofitarem.—R. Torner (Sabadell): rebut 3 ptas.—J. Gisbert (Vich): rebut altras tres.

CASAS RECOMANADAS

Sastrería teatral, de Francisco Tey, successor de Joan Baret, Sadurní, 14, 1er.
Magatzem de pells de **J. Pous**, Princesa, 13.
Sastrería de teatros, de E. Vasallo Malatesta, Asalto, 14.
Botiga de calsat de **Francisco Grau**, Plassa de Santa Ana, 23.
Fotografia de **A. S. (Xatart)**, Carme, 3, tercer.
Taller de atrés de **E. Vidal**, Ronda S. Pau, 48.
Arxiu de F. Pérez, Roig, 24.
Successors de T. Vidal, Consulat, 15. (Casa fundada en 1812.) Gran magatzem de matalassos.
Llibreria **Farriols**, Call, 11.
Máquinas **Santasusana**, Carme, 31.
Tallers de **Forn y Feliu**, Aragó, 244.
Farmacia de 'l **Dr. Pizá**, Plassa de 'l Pi, 6.
La Imperial, Conde del Asalto, 25.
Arxiu teatral **Bonnín**, Passatge Madoz, 5, 3.º.
Sastreria Puncernau, Hospital, 107.
Tenda de robas **El Barato**, Riera Alta, 10.

Gran establecimiento de música
Instrumentos, pianos y armoniums

DE
Juan Ayné

FERNANDO VII, 51 y 53 y CALL, 22.—BARCELONA
Especialidad en pianos de alquiler.

Guitarras desde 5 pesetas.

Imp. Pujol y C. - Tallers, 45